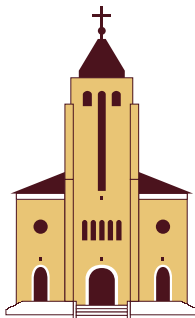


MUSTÁRMAG

Budapest-Pestszentlőrinc-Szemeretelepi Szent István Király Plébánia



ALAPÍTVÁ: 1992 • 2020/4. SZÁM • JÚNIUS 14.

ÜZENET

Krisztus Szent Teste és Vére ünnepén

„Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet... életemet adom a juhokért...
Nem veszi el tőlem senki, magam adom oda.” (Jn 10)

Kedves Testvéreim!

Jézus Krisztus a pásztor, aki ismer minket, velünk járja életünk útját, szeret minket, gondoskodik rólunk, és életét adja értünk. Tudja, hogy senki sem választhat el minket tőle. Ha éhezünk, ő maga lesz táplálékunkká; ha betegek vagyunk orvosunkká lesz; irgalmas a bőkezűségében. Tanít bennünket, örül nekünk és gyógyít minket. Minden alkalommal, amikor szentmisén vagy

szentségimádáson veszünk részt, Jézus megszólít minket, valamint testén és vérére keresztül táplálja a lelkünket.

Az Eucharisztia Isten legnagyobb ajándéka. Nem azért mert jogosultak vagyunk rá, nem is követelhetjük. Ferenc pápa épp erre emlékeztet minket, amikor ezt mondja: „*az Eucharisztia nem a tökéletesek jutalma, hanem erős gyógyszer és a gyengék tápláléka*”. És mi ilyen, rászorulók vagyunk mindannyian.

Nem csupán azt ünnepeljük, hogy megkaptuk Krisztus Testét és Vérére, hanem arra is emlékezünk, hogy mint Egyház mi vagyunk Krisztus Teste.



(folytatás a 3. oldalon)

MIT KELL TUDNI RÓLA?



52. NEMZETKÖZI EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUS

Bár a logóban 2020 szerepel, idén sajnos elmarad a szeptember közepére tervezett Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus, de az új időpontot már most beírhatjuk naptárainkba: 2021. szeptember 5–12. Addigra remélhetőleg lecseng a koronavírus okozta veszély, és sokadmagunkkal ünnepelhetjük együtt az Utolsó Vacsora misztériumát, az Oltárszentséget.

– Sokan vágytunk arra, hogy a szentségeket magunkhoz vehessük. Sokan vágytunk az Eucharisziára – utal Erdő Péter bíborosunk mindazokra, akik a koronavírus okozta kényszerű bezártság és elővigyázatosság miatt nem vehették magukhoz Krisztus testét az elmúlt hónapokban. – Most fokozatosan visszatérünk egy elevebb, nyitottabb élethez, ha úgy tetszik, a normalitáshoz. De ne onnan kezdjük, ahol abbahagytuk! Le kell szűrniünk a tanulságokat! – figyelmeztet főpásztorunk, és arra kér: vegyük észre, mi a lényeges, legyünk képesek segíteni, a nemzedékek pedig legyenek szolidárisabbak egymással. Keressük mind a legfontosabbat: a találkozást Krisztussal.

A bíboros szerint „*kaptunk a Gondviselés-től még egy évet a lelki felkészülésre*” – és arra kér mindnyájunkat: használjuk ezt az évet alázattal, szeretettel, a Szentlélek erejében.

„Isten dicsősége az élő ember”

„Azelőtt nem értékeltük nagyra a kézfogást, egymás közellétét, azt, hogy láthatjuk a másik ember mosolyát. Rájöttünk, hogy az ölelés is »otthont« jelent: védett vagyok nálad, nem félek a közelségtől. Beköltözött a szentmise az otthonunkba, ráébredtünk – és alig mertük bevallani magunknak, hogy a házi oltárunknál szinte közelebb jött hozzánk Isten, mint a nagymisén. Az üres templomban online miséző papjainknak pedig kínálta magát húsvétkor az üres sír szimbolikus képe: *Nincs itt. Feltámadt. Előttetek Galileába ment.* Lehet, hogy Ferenc pápának van igaza, és »ma Krisztus belülről kopogtat az egyház ajtaján, és ki akar menni!«”



Uzsalyné Pécsi Rita neveléskutató újranyitással kapcsolatos további gondolatait a kód segítségével olvashatjuk.

Forrás: NEK, Magyar Kurír

52.
NEMZETKÖZI
EUCHARISZTIKUS
KONGRESSZUS
BUDAPEST | 2020.
szeptember 13–20.



“Minden forrásom
belőled fakad!” Zsolt 87:7



HÓNAPSOROLÓ

JÚNIUS

Június hagyományos magyar neve *Szent Iván hava*. A hónap jeles szentje **Morus Szent Tamás** vértanú. Londonban született

1478-ban. Apja bíró volt, s fiát igen korán iskolába küldte. A tehetséges fiú tizenhárom éves korában apród lett az érsek mellett, aki az oxfordi egyetemre küldte tanulni. Huszonhárom éves korában már ügyvéd volt, és hamarosan tagja lett a parlamentnek. Lelkes humanista volt, szoros barátság fűzte Rotterdami Erasmushoz. Angolul és latinul verselt, előadásokat tartott

Szent Ágoston *Civitas Dei* című művéből. Mindenütt kedvelték, sikeres volt. Ennek ellenére nem volt biztos benne, hogy helyes utat választott. Hosszú időn át arra

gondolt, hogy pap lesz. Idővel belátta, hogy Isten nem erre hívja, és megházasodott. Boldog családi életet élt, négy gyermekük

született, három lány és egy fiú. A korban szokatlan módon a lányok is magas szintű iskolai képzésben részesültek. A család mélyen vallásos életet élt.

Személyes szokásai-ban Sir Thomas rendkívül szerény, étkezésben igénytelen volt. Minden nap szentmisére ment. London szegénynegyedének rászorulóit támogatta. Hatévi házasság után meghalt a felesége.

Apró gyermekei kedvéért hamarosan újra megházasodott.

1509-ben VIII. Henrik került a trónra. Kezdetben úgy tűnt, jó uralkodó és az



Szent Pál is erre figyelmeztet minket: „*Ti Krisztusnak teste vagytok, s egyenként tagjai.*” (1Kor 12,27) Ez az ünnep arra is emlékeztet minket, hogy mi vagyunk az élő Egyház, Krisztus Teste, melynek a feje maga Jézus. Jézussal és egymással való egységünk által arra vagyunk meghívva, hogy élő kövekké váljunk, és lelki házat építsünk.

Szent Ágoston azt mondta: „*azzá légy, amit kaptál*”. Amikor az Eucharisziát ünnepeljük, és megkapjuk Krisztus Testét és Véré, akkor arra vagyunk meghívva, hogy Krisztus Testévé, az Egyházzá váljunk. Örüljünk hát annak, hogy Krisztus titokzatos testének, az Egyháznak a tagjai vagyunk.

Töltsön el, tápláljon és gyógyítson minket Krisztus Szent Teste és Vére. Isten áldjon meg Titeket!

▶ egyház hű fia. Luther ellen készített írása kiérdemelte a pápától a hit védője címet. 1522-ben beleszeretett Boleyn Anna udvarhölgybe. Megkísérelte Rómában érvényteleníteni az Aragóniai Katalinnal kötött házasságát. Amikor ez nem sikerült, elhátározta, hogy a protestáns fejedelmek példájára elszakad Rómától. Hogy ezt a néppel elfogadtassa, szüksége volt egy politikusra, aki jártas a diplomáciában is. Morus Tamásra esett a választása, akit 1529-ben kinevezett kancellárnak. Kezdetben jóindulatú volt vele, de Sir Thomas nem ringatta magát ábrándokban. Ezt mondta vejenek: *„Mert ha a fejem megszerezhetné neki valamelyik franciaországi kastélyt, lefejezetne.”*

A király azt remélte, hogy Sir Thomas személyében szövetségesre lel terveiben, de hamarosan be kellett látnia, hogy csalódott.

Henrik király azonban lépésről, lépésre valósította meg tervét. Először arra kényszerítette a papságot, hogy ismerjék el az angol egyház oltalmazójának és vejenek.

Morus Tamás már ekkor le akart mondani hivataláról. Az ellentét egyre nőtt ketjük között. Miközben a király egyre jobban utánozta a protestánsokat, Tamás könyveket és tanulmányokat írt a protestánsok ellen. Végül 1532-ben benyújtotta lemondását, s ezúttal el is fogadták.

Ezzel elveszítette fizetését, és a család egyre nehezebb helyzetbe került. De ő nem veszítette el nyugalját. Derűsen mondta hozzátartozóinak: *„Ha másképp nem megy, mindannyian koldustarisznyát fogunk.”*

Visszavonultan élt, és irodalommal foglalkozott. Amikor a király feleségül vette Boleyn Annát, nem ment el a koronázására, pedig meghívták. A király tombolt dühében.

A pápa a király második házasságát ér-

vénytelennek nyilvánította, és kimondta a kiközösítést. Henrik azzal válaszolt, hogy a parlamenttel az angol egyház fejévé nyilvánította magát, megkövetelve mindazt a hatalmat és méltóságot, amely addig a pápa kiváltsága volt. Minden alattvalónak esküt kellett tennie az új törvényre. Sok katolikus, még püspök és pap is úgy segített magán, hogy csendben hozzátette: *„amennyiben ezzel nem szegem meg Isten parancsát”*.

Sir Thomas azonban megtagadta az eskütételt, ezért a Towerbe zárták. Fogságában istenadta alkalmat látott a szemlélődő életre. Ebben a szellemben túrt éhséget és hideget. Kezdetben a családja is meglátogathatta. Ezzel kívántak nyomást gyakorolni rá. Emellett azt mondták, hogy bebörtönzött barátja – a szintén vértanúhalált halt Fischer János bíboros már letette az esküt. Amikor nem értek el eredményt, megtiltották a látogatásokat, és megszigorították a fogságot. A levelek, amelyeket Margit lányának írt, legfontosabb lelki írásai közé tartoznak.

„Engem még nem akar a jó Isten” – sóhajtott, mikor a vérpadra vittek három karthauzi szerzetest. Amikor bíróság elé állították, ügyesen védekezett. Azt tartotta, az embernek azért adott szellemi képességeket Isten, hogy azokat önmaga és a rábízottak védelmében használja. Az életéről el kell számolni Isten előtt. Ezúttal azonban nem segített rajta jogászai ügyessége, az ítélet előre eldöntött dolog volt. Elveinek megfelelően Tamás nyíltan kifejtette, hogy világi uralkodó nem igényelhet magának vallási jogokat. 1535. július 6-án kivégezték.

Morus Tamást barátjával és sorstársával, Fischer János bíborossal együtt XIII. Leó pápa 1886-ban boldoggá, majd, XI. Pius 1935-ben szentté avatta.

Forrásmű: Szentek élete, SZIT, Budapest 2009. • *kép:* ifj. Hans Holbein festménye, *forrás:* wikimedia.org

N. K. E.

KATEKUMENEK KARANTÉNBAN

Szemeretelep, 2020. április 18.

Ahogy erről korábban is írtunk, plébániánkon a gyerekek mellett felnőttek is készülnek szentségek felvételére. A karantén kezdetéig rendszeresen, hittanórák keretében beszélgettünk a keresztyén élettel járó örömről és elköteleződésekről, hitünk alapvető igazságairól. Március közepétől sem állt meg az élet. A hittanórákat a szokott időben, de immár a virtuális térben, online módon tartottuk. Jó volt megtapasztalni, hogy ugyanolyan szeretettel és odaadással.

Sajnos a nagyszombati liturgia keretében idén nem volt lehetőség arra, hogy katekumen testvérünk nyilvánosan, a közösség előtt vallja meg hitét és részesüljön az alapvető szentségekben. Így *Kitti* egy héttel később, szűk körben mondhatta ki az ígent a felnőtt, keresztyén életre, az egyházunk iránti elköteleződésre.

– Az idáig vezető út nem volt egyszerű, mint ahogy semmi sem az, de rendkívül hálás vagyok érte. Szerettem nagyon a felkészülést, amely egy út kezdete volt. Hálás vagyok a sok tudásért, a gondolatokért, melyek elindítottak újabb és újabb kérdések felé, melyeken elmélkedhettünk, eszmét cserélhettünk és válaszokat kaptunk. A katolikus egyház új tagjává válni felemelő és egyben felelősségteljes érzés – vallja *Kitti*.

A szertartás így is megindító és szép volt. Mindig felemelő érzés megtapasztalni, hogy a kegyelem milyen tapintatosan, de mégis nyilvánvalóan működik embertársaink között. *Kitti* gyerekkorából kimaradt ugyan a keresztyén nevelés, de a megtapasztalt értékek, valamint valami



belső vonzódás szépen lassan odaterelték, hogy meg tudta fogalmazni magának, hogy ezek az érzések egy irányba, Isten felé mutatnak. Innen már csak néhány, talán nem is annyira könnyű lépés volt megtalálni a helyet, ahol Isten mellé szegülhet „hivatalos” formában is. Keresztség, elsődlozás és bérmálás – így együtt és egyszerre tette ▶

ANYAKÖNYVI ADATOK

KERESZTELŐK

☞ **Mogyorósi Kitti Klementina**

születési dátum: 1993

keresztelés ideje: 2020. április 18.

☞ **Gróf Gabriella Fruzsina**

születési dátum: 2016.

keresztelés ideje: 2020. április 26..

☞ **Gróf Ottilia**

születési dátum: 2014

keresztelés ideje: 2020. április 26.

☞ **Sarkadi Zsombor**

születési dátum: 2019

keresztelés ideje: 2020. május 31.

▶ Kittit ezen a szombat délelőttön Isten gyermekévé és felnőtt keresztényé.

Kriszta „csak” elsőáldozásra és bérmlásra készül. Az elsőáldozás a járványveszély elmúltával meg fog történni, de az egyházi előírásokhoz alkalmazkodva bérmlakozni a közösség következő bérmlásakor fog. Elfogadás, alázat és türelem – így várakozik *Kriszta* arra, hogy elnyerhesse mindazt, amire évek óta vágyik és készül családjá és plébániánk közösségében.

Adjunk hálát felnőtt testvéreinkért, adjunk hálát azért, hogy Isten szeretettel megérintette őket. Kérjük egy-egy imával Mennyei Atyánkat, hogy tartsa meg őket hitben, reményben és szeretetben.

N. Gy.



Húsvétvasárnap a pesterzsébeti Főplébánián zárt körben – a veszélyhelyzet miatt még a családtagok jelenléte sem volt engedélyezett – elsőáldozáshoz járult és a bérmlás szentségében részesült közösségünk tagja, *Kiss Tamás*. A több éve érlelődő döntésben *Czap Zsolt* atya volt segítségére: mind a felkészítést, mind a szentségek kiszolgáltatását ő végezte. Örömmel üdvözljük *Tamást* immár teljesen a „partvonalon belül”, sok kgyelmet kívánunk új életéhez.

A MI HŐSEINK

Szemeretelep, 2020. május 6.

A dátum a szerkesztőség e-mail címére küldött levél érkezésének időpontját mutatja – örömmel osztjuk meg a kedves Testvérekkel. Dicsértessék a Jézus Krisztus!

„KérjeteK és kaptok, keresseteK és találtok, zörgesseteK és ajtót nyitnak nekteK. Mert mindenki, aki kér, kap, aki keres, talál és aki zörget, annak ajtót nyitnak” – olvasható *Lukács evangélistánál*.

71 éves vagyok, egyedül élek, távol a lányomtól és a kis unokámtól. Sokat voltunk együtt, de a COVID-19 járvány következtében minden más lett, az emberek bezárkóztak, és legtöbbször a „Maradj otthon!”-akció részesei lettünk!!

Még a kezdeti időben jól bevásároltam – gondoltam, két-három hét az gyorsan eltelik –, de mert nem mentem boltba, az idő még kicsúszott, igencsak megfogyatkozni látszott a készletem. Elgondolkodtam, hogyan is lesz? Utazni már nem tudtam, maradnom kellett! A napi munkám mellett elég sokszor kulcsolom imára a kezem, vagy csak próbálok elmondani, hogy Jézusom, a segítségemre van szükségem, hiszen életemben a jót tőled kaptam, míg a rossz legtöbbször én varázsoltam magam köré...

Fájó szívvel néztem a tv hírműsoraiban, hogy több helyen is megszervezik az időseknek történő vásárlást, de igazából nem láttam semmit, ami segíthetett volna. Amikor már egyre többször néztem magam elé, hogy akkor hogyan is tovább? – megcsörrent a telefonom. Pálinkás Kati volt, műtetem után az állandó támaszom, és érdeklődött: régen látott a templomban, mert az utolsó két hetet vidéken, a szereteteimnél töltöttem. Ő kérdezett, én pedig elmondtam a kétségeimet... És a beszélgetésünket követően alig öt perc múlva már egy ismerős, kedves hang, *Szegedi Kati* hívott – így talált rám az isteni gondviselés!

Azóta rendszeresen érkeznek az én Örangyalaim, az én Hőseim – *Edina* és *Gergő*. Alig várom őket, mert a magam keverte kavarda öröm az érkezésük, a nevető fiatalság vidámsága kihúzza gondolataim a hírműsorokban látott negatív érzések közül. Várom őket, mert részesei lettek az életemnek és hálát adok gondviselő és közbenjáró Szűzanyának és az ő isteni Fiának, hogy mint már megannyiszor, most is meg-

mutatták magukat: nem vagyok egyedül és ha most nem is „kopogtam”, az ima hangja mégis megzörgette az ajtót...

A tisztelt Mahi atyának, mint a plébánia kormányzójának, azt hiszem, sokak nevében mondhatok köszönetet. Igaz, sok még a leküzdendő, de köszönet a segítség megszervezőinek, akik megértették a szükségét, köszönet a telefonok mellett a hívásokat fogadóknak, akik az igényeket „összeigazították”, végül köszönet és hála az igazi kihívást vállaló önkéntes fiatalok Őrangyal-csapatának! Isten fizesse meg!

Az arcok ismerősek voltak, láttam őket a templom padjai között, láttam őket az oltár körül szolgálni, de csak lelki testvéreim voltak, közös szó nem volt köztünk... De majd a járvány vége után, amikor majd újból együtt lehetünk, és örömmel a szívünkben köszöntjük egymást, amikor elmúlik az, ami most oly távolra taszít bennünket egymástól, akkor a velünk lévő emlékezés sokkal szorosabbá fonja majd a kapcsolatot a *segítő* és a *megsegített* között!

Legyen áldott az Úr neve most és mindörökké. Amen.

Gálík László

AZ UTOLSÓ ONLINE SZENTMISE

Szemeretelep, 2020. május 17.

A kijárási korlátozások fokozatos feloldásával ismét megnyithattuk a templomot, és látogathatjuk a szentmiséket, így véget értek az online közvetítések. Az utolsó közvetített szentmisén köszöntöttük Mahi atyát pappá szentelésének 14. évfordulója alkalmából. Az ifik egy kamarakórus-produkcióval lepték meg az ünnepeltet: angol nyelven énekeltek neki egy ősi ír áldást. A szentmise visszanezhető a Youtube-on, az ének 54:15 percnél kezdődik.



LITURGIA HÚSVÉT UTÁN

PÜNKÖSD

2020. május 31.

Bár pünkösd a karácsonnyal és a húsvétal azonos rangú ünnep, de sajnos nem kap önmagához mértén megérdemelten magas rangot – idén persze jelentős részben a járványhelyzetnek is köszönhetően. Mindennek ellensúlyozására álljon itt Nagy Szent Leó pápa (kb. 390–461, pápa 440. szeptember 29-étől) pünkösd beszédének egy részlete. Figyeljük meg e beszéd retorikai felfelé ívelését: a pusztá tényekkel, valamint a Szentírás száraz magyarázatával kezdődik, s lassanként vált át egyre patetikusabb költői emelkedettségbe, miközben a dogmatikai tételek interpretációjának szakmaisága nem sérül.

T. L. Cs.

„(...) Hogy a mai ünnepet az évnek egyedülállóan jeles napjai között kell tisztelnünk, azt szívében jól tudja mind, aki a Katolikus Egyház közösségéhez tartozik. Nem is lehet abban kétség, hogy mily nagy megbecsülés illeti e napot, melyet a Szentlélek Úristen adományozásának mindent felülmúló csodájával felszentelt. Mert e nap: tizedik attól fogva, hogy Urunk minden egeknek fölébe emelkedett, hogy az Atyaistennek jobbára üljön, és ötvenedik az Ő szenvedésétől számítva: e nap, íme, reánk ragyogott, és magában rejti mind az Ő-, mind az Újszövetség megszentelő műveinek nagy misztériumait. Így jelenti ki nyilvánvalóan azt, hogy a Törvény a kegyelmet hirdette jóelőre, a kegyelem pedig beteljesítette a Törvényt. Hiszen miképp az Egyiptomból kiszabadult zsidó népnek a Barány föláldozása után ötven nappal adatott a Sínai-hegyi Törvény, azonképpen Krisztus szenvedése, vagyis Isten

igazi Barányának föláldozása és föltámasztása után ötven nappal – az apostolokra és mind a hívő népre – a Szentlélek alászállott.

Íly módon felismerheti minden figyelmes keresztény lélek, hogy az Ószövetséget beiktató események arra rendeltettek, hogy az Evangélium-hirdetés kezdő mozzanatait szolgálják, és ugyanaz a lélek valósítja meg a második Szövetséget is, aki az elsőt létesítette. És beteltek mind a Szentlélekkel, és kezdének szólni különféle nyelveken, amit nekik a Szentlélek ad vala szólani. Ó, mily kész ott a bölcsesség szava, ahol Isten a Mester! Mily gyors ott a tanulás, ahol Ő a tanító! Nincs szükség tolmácsra a megértéshez, sem gyakorlásra a szoktatáshoz, sem időre a tanulmányozáshoz, ahol az Igazság Lelkének ihletésére – aki ott fű, ahol akar – a más-más nemzetek különféle szava az Egyház szájában közös nyelvvé válik. E naptól fogva ugyanis az Evangélium-hirdetés harsonája megzendült, e naptól fogva az adományok zápora, az áldások folyama öntözni kezdé azt, ami előbb sivatag volt és aszott föld, mert az Isten lelke lebegett a vizek fölött, hogy megújítsa a földnek színét –, és az ősi sötétséget elűzendő, az új világosság villámszerűen felragyogott. A lángnyelvek tündöklő fénye mutatja, mily fénylő az Úr Igéje, s az Ő beszéde tüzelteljes, meglévén Benne a világító erő, de az égető hév is, hogy minden bűnt elemésszen.

Indítson mindez a Pünkösdnap megünneplésére mindnyájunkat, és örvendezzünk a Szentlélek tiszteletében, ki az egyetemes Egyházat megszenteli, és minden értelmes lelket tanításába beavat. Ő a hitnek sugalmazója, az igazi tudományok tanára, a szeretetnek forrása, és minden erényeknek létesítő oka. Örvendjenek tehát a hí-



vek egész bensőjünkben, hogy az egy Isten, Atya-Fiú-Szentlélek az egész világon minden nyelveken magasztaltassék, és az, ami lángnyelvek formájában Pünkösdkor jelezve volt, az tetteinkben megőrződjék a Mi Urunk Jézus Krisztus által, Ámen.”

ÚRNAPJA

2020. június 14.

A pünkösöd kettős ünnepe utáni tizedik napra (csütörtökre) a katolikus naptárban Úrnapja esik. Ezen a napon „*Krisztus titokzatos testét*”, az Oltáriszentséget ünnepli az egyház. Kötelező – piros betűs – ünneppé IV. Orbán pápa tette 1264-ben. Közvetlen előzménye a híres, Raffaello által is megfestett bolsenai csoda volt. A pápa épp Orvietóban időzött, amikor hírül vitték neki, hogy a közeli Bolsenában az ostya a pap kezében úrfelmutatáskor vérezni kezdett.

Úrnapja ünnepének kialakulása: a szentostya megszentelő erejéhez, gonosz és ártal-

mas dolgokat elűző hatalmához már a kora középkorban számos jámbor képzet és szokás, olykor babona fűződött, amelyeket az egyház is részben helyeselt, részben túrni volt kénytelen. Másfelől a középkor utolsó századaiban felbukkanó eretnokségek éppen az átlényegülés misztériumát vették tagadásba, amelyekre az egyház az eucharisztikus hit ünnepélyes megvallásával felelt.

Általános szokás volt a középkorban, hogy az Oltáriszentséget a tavaszi vetések között hordozták, egyrészt hogy távolartsa tőlük a természeti csapásokat, másrészt pedig, hogy bőséges termés járjon a nyomában. Ezekből az áldáskérő felvonulásokból, illetve az Oltáriszentséggel olykor lovon, sőt hajón történő körmenetekből is indítást kapott az úrnapi körmenet, amelynek a négy világtáj felé adott áldása ma már szimbolikus jellegűvé vált. Régebben azonban nagyon is gyakorlati rendeltetése volt: az embernek, földnek, zsendülő vegetációnak megáldása.

D-P. Cs.

FERENC PÁPA, 2015: LAUDATO SI

A keresztény ember e világban éli minden napjait. Kereszténységéről is e világ keretei között tud bizonyosságot tenni. Hogy küldetésünk mi mindenre szól, hogy az Isten gyermekei hogyan válhatnak sóvá és világgossággá a világ számára, ebben nagy segítségünkre vannak azok a pápai megnyilatkozások, amelyek korunk legsúlyosabb kihívásai tekintetében segítenek az eligazodásban, adnak útmutatást.

Épp 5 évvel ezelőtt, 2015 tavaszán jelent meg Ferenc pápa *Laudato si* című enciklikája, amelyet magyar nyelven **Áldott légy** címmel olvashatunk. A levél témája környezetünk, a ránk bízott teremtett világ védelme. De mi mindenre tér ki ez a pápai dokumentum?

A körlevélben Szent Ferenc neve gyakran előkerül, példakép lehet, hiszen harmóniában tudott élni Istennel, emberrel, a természettel és önmagával. *„Rajta megfigyelhető, mennyire elválaszthatatlan egymástól a természetért való aggodás, a szegényekkel való igazságos bánásmód, a társadalmi elkötelezettség és a belső béke.”* (LS 10)

A körlevél első fejezete **Ami közös otthonunkkal történik**. Szó van itt a környezetszennyezésről, felgyorsult élettempónkról, a selejtezés kultúrájáról. Külön kiemelendő az a szempont, hogy az elhajított tárgyak mellett, egyre gyakrabban ott vannak az elhajított kapcsolatok, embertársak is. Ekképp vivődik át a „kidobás” szemlélete a tárgyakra a társas kapcsolatokra is. Ugyanitt esik szó arról is, hogy az ember okozta éghajlati változások milyen sebességgel pusztítják a teremtett világot, teszik

egyre otthontalanabbá a Földet. Ugyancsak szó esik a tiszta víz szűkösségéről, és arról, hogyan válik ez az emberi kapzsiság és önzés következtében egyre több ember számára elérhetetlen luxuscikké.

A kiháló állat- és növényfajok nem csak a teremtés sokszínűségének fakulását vonják maguk után, hanem annak a teremtett harmóniának a felbomlását is, amelyben mindennek megvan a maga helye. Az ember, a tudomány igyekszik megoldásokat keresni az újabb és újabb következményekre, de mégis *„ha körbenézünk a világon, észrevehetjük, hogy az ilyen mértékű emberi beavatkozásnak, mely gyakran a pénzvilág és a fogyasztás szolgálatában áll, az a következménye, hogy a föld, ahol élünk, valójában egyre kevésbé gazdag és szép, egyre szűkösebb és szürkébb, míg a technika és a fogyasztási kínálat korlátlanul halad előre.”* (LS 34)

A környezet ilyen mértékű pusztítása óhatatlanul oda vezet, hogy az emberi élet minősége is romlik. *„Ma például azt látjuk, hogy sok város mérhetetlenül és szabályozatlanul megnövekedett, egészségre ártalmassá és élehetlenné vált, de nemcsak a károsanyag-kibocsátás okozta környezetszennyezés, hanem a városi káosz, a közlekedési problémák, a vizuális és zajszennyezés miatt is.”* (LS 44) Emellett az embert körülvevő információözön, a mindent behálózó média és digitális világ sem segíti azt, hogy az ember „megfontoltan éljen”. *„A másokkal való tényleges kapcsolatok helyét pedig – a velük járó összes kihívással együtt – a kommunikációnak egyre inkább az internet által közvetített formája veszi*

át. Ez lehetővé teszi, hogy tetszésünk szerint válasszunk ki vagy töröljünk kapcsolatokat, és így gyakran olyan újfajta, mesterséges érzelmek születnek, amelyeknek sokkal több közük van készülékekhez és képernyőkhöz, mint az emberekhez és a természethez.” (LS46) Különösen elgondolkodtató, hogy a környezet károsodása leginkább a szegényeket érinti, ők rekesztődnek ki a közös javak használatából akkor, ha elveszítik munkájukat, ha nem tudják megvásárolni a tiszta ivóvizet, az egészséges táplálékot, ha nem tud elköltözni a lakhatatlanná vált vidékekről.



A probléma megoldására két szélsőségesnek mondható nézőpont között húzódnak a javaslatok: a felelőtlenül optimista verzió szerint a tudomány, a fejlődés majd mindenre megadja a választ, nem erkölcsi megfontolásokra, hanem technológiai fejlesztésekre van szükség, a másik álláspontot pedig azok képviselik, akik szerint az ember csak árthat környezetének, ezért csökkenteni kell jelenlétét a bolygón, és elutasít mindenféle beavatkozást. Az egyház szakmai kérdésekben nem fogalmaz meg válaszokat, de segíti a tudósok közti párbeszédet, és rávilágít az emberi felelősségre, a teremtett világ megóvásának és felelős kezelésének ügyére.

A 2. fejezet címe **A teremtés evangéliuma**. Ebben a részben a kiindulópontot a Teremtés könyvének mondata „Isten látta, hogy nagyon jó mindaz, amit alkotott” (Ter 1,31) képezi. A bibliai teremtéstörténetek azt mutatják, „*hogy az emberi létezés három, egymással szorosan összefüggő alapvető kapcsolaton, az Istennel, a felebaráttal és a földdel való kapcsolaton alapszik. A Szentírás szerint a három életfontosságú kapcsolat megszakadt, de nemcsak külsőleg, hanem bennünk is. Ez az elszakadás a bűn. A Teremtővel, az emberekkel és az egész teremtéssel való összhangot leromboltuk azáltal, hogy megpróbáltuk elfoglalni Isten helyét, és megtagadtuk, hogy korlátozott lényeknek ismerjük el magunkat.*” (LS 66)

A baj egyik forrása, hogy az ember rosszul értelmezi küldetését, miszerint uralkodjon a teremtett világ felett. A bibliai értelmezésben a szó sokkal inkább őrizze, művelje jelentést hordoz. „*Minden közösség kivetheti a föld javaiból, amire szüksége van az életben maradáshoz, de kötelessége meg is védeni és biztosítani termékenysége folyamatosságát a jövőbeli nemzedékek számára. Mert végeredményben »az Úr a föld« (Zsolt 24,1), övé »a föld és minden, ami rajta van« (MTörv 10,14).*” (LS67) Ebben a fejezetben számos bibliai példa mutatja a teremtés iránti alázatos szemléletet, illetve az azzal való – gyakran irigység, önzés motiválta – visszaélést is. Környezetünk szeretete attól (is) függhet, hogy a teremtés egészében látjuk-e. Alázattal el tudjuk-e fogadni azt, hogy Isten teremtő művében mindennek értelme és szerepe van. Mert „*pusztán egyetlen teremtmény nem tudja megfelelőképpen megjeleníteni az ő jóságát.*” (Aquinói Szt. Tamás)

„*Amikor tudatosítjuk magunkban, hogy Isten tükröződik vissza mindenben, ami létezik, vagy ébred szívünkben, hogy imádjuk* ►

- ▶ az Urat minden teremtményéért és minden teremtményével együtt, amint azt Assisi Szent Ferenc gyönyörű himnusza kifejezi:” (LS 87)

*Áldott légy, Uram, minden
teremtményeddel!*

*Főképp napfivér úrral,
vele világítasz nekünk, ő a nappal!
Milyen szép és nagy fényvel ragyogó:
ő, Magasságos, folyton rólad tanító!*

*Áldott légy, Uram, holdnővérért
és a csillagokért,
az égre alkottad őket,
fényesnek, értékesnek és szépnek!*

*Áldott légy, Uram, szélfivérért,
a levegőért, a borús, derűs és minden-
féle időért,
mellyel teremtményeidet élteted!*

*Áldott légy, Uram, víznővérért,
ki tiszta és oly hasznos, drága és alázatos!*

*Áldott légy, Uram, tűzfivérért;
az éjszakát világítod be általa,
szép és vidám, van ereje s hatalma!*

Az enciklika ismertetését következő számbunkban folytatjuk. Addig is érdemes időt szánnunk arra, hogy végiggondoljuk mi mit tehetünk azért, hogy jó őrzői és művelői legyünk a teremtett világnak. Sokszor segít ebben, ha rácsodálkozunk a világ szépségére. Tehetjük ezt egy hegycsúcsról letekintve, vagy kertünk madarait, virágait, egy-egy fa törzsét megcsodálva. Ha így közelebb kerülünk a körülöttünk, velünk élő növény- és állatvilághoz, könnyebb lesz egyszer-egyszer a biciklit választani az autó helyett, a mosogatást az eldobható műanyag tányérok, poharak helyett.

Aki szívesen elolvasná az enciklikát, itt megteheti: <http://szit.katolikus.hu/feltoltes/Laudato%20si%27.pdf>

N. Gy.



„Távolságtartó” pünkösdvasárnapi ünnepi szentmise



TRIANON 100

Az 1920. június 4-én aláírt békeszerződés százéves évfordulóján egy alaposan kibővített Verssarok-rovattal szeretnénk eljuttatni a trianoni diktátumtól a nemzeti összetartozásig.

ADY ENDRE:

Üdvözet a Győzőnek

Ne taposatok rajta nagyon,
Ne tiporjatok rajta nagyon
Vér-vesztes, szegény szép szívünkön,
Ki, íme, száguldani akar.

Bal-jóslatú, bús nép a magyar
Forradalomban élt s ránk-hozták
Gyógyítónak a Háborút, a Rémet
Sírjukban is megátkozott gazok.

Tompán zúgnak a kaszárnyáink,
Óh, mennyi vérrel emlékezők,
Óh szörnyű gyászoló kripták
Ravatal előttetek, ravatal.

Mi voltunk a földnek bolondja
Elhasznált szegény magyarok,
És most jöjjetek, győztesek
Üdvözet a győzőnek.

1918

SÍK SÁNDOR:

Az Andocsi Máriához

Koldusboton, törött mankón
Jövünk Búcsút járni,
Szűzmáriás magyaroknak
Kopott unokái.
Éjfél van a Duna táján,
Magyaroknak éjszakáján
Nincs más ki virrasszon.
Baráttalan, testvértelen,
hozzád ver a veszedelem,
Boldogságos asszony!

Megcsúfolták, megköpködték,
Ami bennünk szép volt,
Kilencfelé hasogatták,
Ami rajtunk épp volt,
Tépett testünk megtaposták,
Ragadozók ragadozzák
Édes-kevesünket,
Koporsónkat faragdálják.
eléd sírjuk, magyar árvák,
A mi keservünket.

Idegenek megnevetik
Drága magyar szónkat,
Idegentúl kéregetjük
Kenyertünket, sónkat.

Magyar kezek szántogatnak,
Régi rögön új uraknak,
Néped hegye-völgyén.
Más arat ahol mi vetettünk:
Jövevények, szolgák lettünk
Úr-apáink földjén.

Boldogasszony, ezer évig
Édesanyánk voltál,
Eleink ha hozzád sírtak,
Hozzájuk hajoltál:
Száz ostorral ostorozzon,
Csak ez egyért,
Boldogasszony,
A jó Krisztust kérd meg:
Négy-víz-parton,
Három hegyen
Mindörökké magyar legyen
A máriás ének.

1920

SZÉP ERNŐ:

Felhő

Megláttam egy felhőt
Szép viola felhőt
Olyan volt, olyan volt
Mint a boldog álom,
Szoboszlai kenyér
A hetivásáron,
Gyenge domb a pusztán,
Koszorú a bálon,
Olyanforma felhő,
Olyan teljes forma,
Mint az a te orcád
Teljes Magyarország

Néztem azt a felhőt,
Halványodó felhőt,
Megállottam, néztem
Odafenn az égen,
A rózsás, a füstös

Alkonyatvidéken,
Úgy fáj az én szívem,
Ahogy nem fáj régen,
Néztem azt a felhőt,
Míg a magas szelek
Széthúzták, elhordták,
Volt, nincs Magyarország.

1928

JÉKELY ZOLTÁN:

A marosszentimrei templomban

Fejünkre por hull, régi vakolat,
így énekeljük a drága Siont;
egér futkározik a pad alatt
s odvából egy-egy vén kuvik kiront.
Tízen vagyunk: ez a gyülekezet,
a tizenegyedik maga a pap,
de énekelünk mi századok helyett,
hogyan hull belé a por s a vakolat,
a hiúban a denevér riad
s egy-egy szuvas gerenda meglazul:
tizenegyedikünk az árva pap,
tizenkettedikünk maga az Úr.
Így énekelünk mi, pár megmaradt
– azt bünteti, akit szeret az Úr –,
s velünk dalolnak a padló alatt,
kiket kiirtott az idő gazul.

1936

CSUKÁS ISTVÁN:

Ima a bölcsőhely nevéért

Szeretfalva szeret-e,
két karjába temet-e,
világvegi magányában
sóhaj Gyergyóremete.

Lábujjhegyen jár a reggel,
elindul mint ezer éve,

lesegeti álmos szemmel
Ecel, Uzon és Lovéte.
Kivétel a fürge Kelnek,
mert ott mindig korán kelnek.

Zábrány, Zaránd, Öthalom,
ottan sincsen nyugalom,
dohog Déva, Fogaras:
Pipirigen kukorékol a kakas!

Magyarzsombor, Szászlekence,
begyűjtva már a kemence,
Piskolton is pislákol,
hogymindenki harákol,
dől a füst, fuldoklik Orlát,
fogja mindenki az orrát,
Billéden is billeget,
bekormozza az eget.

Végre azért megvirrad,
fényben nyújtózik Arad,
Keresztényszigeten kelve,
harangszóval, énekelve,
úgy dicsérik az Urat.

Szásztyúkoston tyúk fő,
szaglászik is Csermő,
tésztát dagaszt Alkenyér,
délre kisül a kenyér.

Farkaslakán farkast fognak,
Nagydisznódon miskárolnak,
libád után ne is kutass,
befogadta Marosludas.

Szálva,
Naszód,
Nagyilva,
megérett már
a szilva!

Tasnádszántó, Érkörtvélyes,
ott a körte igen édes,

a csupasz fát rázza
Gödemesterháza.

Almásmezőn alma terem,
leszedné Alsódetrehem,
kacag Kata, Szelistye,
alma kéne, hogysisne!
Szelíden szól Somkerék:
egyél somot, van elég!

Bélbor, Borszék borozgat,
Alsórákos orozgat.
Gyergyóbékás békát nevel:
megelégszünk mi ennyivel!
Rábólogat Magyarbodza:
sorsunkat az élet hozza.
Vitatkozik Kolozsborosa:
ki s ki milyen, olyan sorsa!
Nagy hangodat meg ne bánd,
így inti őt Mezőbánd.

Gyulakuta kutat ás,
folyik a nagy kutatás,
bőven buggyan az ivóvíz,
csőbörrel jön Kászonaltiz,
helyeselget Járavize:
mindenkinek jár a vize!

Újszentannán keresztelnek,
jövönk ága minden gyermek,
nyílik kapu, ugat kutya:
jön a rétyi retyerutya!
Zsibó, Darlac, Zsidve,
vagyon erős hitbe;
Ugra, Zágon, Székelyderzs,
ajkukon kél nóta, vers;
fejecske a fénybe mártom,
szózatol Dicsősöntmárton.

Marosborgó, Borgóprund,
a szalonnát meg ne und,
Oklánd, Vargyas, Muzsna, Torja,
legyen mindig malac-tarja,

Zsiberk, Kóhalom, Metesd,
a rokont hússal etesd,
el-elmereng ezen Hégen,
ha ma nincs is, így volt régen.

Alsóaklos, Szolcsva,
becsukhat a korcsma,
kész az ebéd, hazavár
Kudzsir, Porcsesd, Resinár,
ebéd után lesz lepény,
örvend Teke és Lupény.

Tele kamra, tele csűr,
elégedett is Nagycsűr,
Börvély, Kaplony, Szaniszló
szava sosem panaszló,
lesz aratás, ha volt vetés,
bizakodik Lugos, Vetés,
kell, ha az ember családos,
hümmög Szalacs és Csanáros.

Fejéhez kap Apold, Berve,
jól meg vagyunk mi keverve!
Itt egy falu, ott egy vár –
koronája Kolozsvár!

Miriszló és Petrilla
zeng, mint a rigótrilla,
zendít altató zenét,
zümmög halkán Szúnyogszék.
Kürpód, Vurpód, Prázsmár, Lisza,
lassan-lassan elalusza.
Kémer, Zilah, Sarmaság,
felrázva a szalmazsák.

Málnás, Havad, Torockó,
vackába tér a mackó.
Torda, Brassó, Szurduk, Nagylak,
a Nap lassan haza ballag,
a sugara aranyküllő,
utána forog Esküllő.

Erdély fölött sötétedik,
a csillag is késlekedik,
gyúl ki, csillag, sötét egen,
fohászkodik Magyarigen.

KOVÁCS ISTVÁN:

Történelem

*Tízen vagyunk: ez a gyülekezet,
a tizenegyedik maga a pap,
de énekelünk mi százak helyett,
hogy reng belé a por s a vakolat.*

Jékely Zoltán: A marosszentimrei templomban

A dombon – örvénylő ég sodrában –
még állnak tetők és falak,
Noé templom-bárcájaként
még őrzik a halottakat.

De fenn a hajnalló toronyra
rozsdás pecsétet üt a nap,
s a bedeszkázott ablakokra
veresen izzó nyársakat.

A halált nyeldeső torokban
öntvény lett Isten éneke,
megégethet a forrósága,
mindegy, hogy ezrediknek-e.

Elsőnek-ezrediknek itt ma
az egykor tízen voltakért,
kik százak helyett énekeltek,
s az árván prédikált papért.

Pelikán-éhes tél jöhet még.
És cserben hagyhat is az Úr...

Csak énekeljenek mibennünk,
„kiket kiirtott az idő gazul”.

1979

CSOÓRI SÁNDOR:

Látomás fényes nappal

Trianon mindennapos emlékére

Romok, romok.

Kifakult vörös és megfeketedett repkények
a falakon, amerre járok,
s tőből levágott kezek fájdalma a tájban.

A Nagyalföld közepén
egy holló lépeget magányosan,
mint Kanizsai Dorottya
ama régi, hagymázás csatatéren.

Mögötte ott zsibong a napsütötte Királyhágó.
Autók, népek és megmámorosodott szénaillet
hordái rohagnak
a magaslati kanyarokban.

S mindent elsodornak, ami volt.
Mindent, ami lehetett volna.
Szent László bíbor, királyi palástja
szálakra bomolva úszik a csipkefák fölött,
vagy lebeg csak bánatosan,
mint nyár végi ökörnyal.

Miféle ország az,
amelyikben ott él egy másik ország is?
Egy másik remegés, egy másik jajszó?
És kísértetként kitagadva
ott bujkál a bükkerdők bokrai között,
a szigorú Körös medrében,
a nők visszatüremkedő mellbimbója mögött,
a szív felé futó, legtitkosabb ösvényeken?

Ha kimondhatnám a nevét
ennek a másik országnak,
talán megeredne az eső
és lemosná szemhéjamról a századokat
és járhatnék akár újjászületett szemmel is
otthonosan a hegycsúcsokon
s kiabálhatnék, hogy megvan! hogy újra megvan

a hegyi rét! a zöld barlang! a havasi gyopár!
a nagy omlás alá temetett halott,
ki arcával a föld mélye felé fordulva
várta csak, várta, hogy valaki megszólítsa.

2000

FERENCZES ISTVÁN:

Marosszentimrei templom, 2002

A 75 éves Sütő Andrásnak

Az ajtón mázsás lakat, gályarab bilincs.
Tízen, kilencen, nyolcan sem vagyunk,
gyülekezet, szolga, pap – senki sincs.
Legnagyobb hiányzó maga az Úr.
Áll még egy sírkő, zuzmóval takart.
Kézdiszentkereszt Lázár Vilmos
üzeni föld alól a tört magyart –
csak annyit, mit egy jégverés kimos.
A torony galambok nélkül inog,
varjú, csókaraj cibálja gazul,
nem a kő, nem a bezúzott ikon,
itt az idő az, ami meglazult...
Fejünkre pók hull, égi vakolat,
az orgonában szüette futam.
Nem énekel az sem, mi megmaradt.
Hát kit szeretsz itt, s kit büntetsz, Uram?

2002

LACKFI JÁNOS:

Vasreszelék

Akár a vasreszeléket
mágnessel ide-oda,
hatalmi tömbök rendezgetik
aszta alól a népeket,
szőrösödünk, bolyhosodunk,
tömörödünk, kiritkulunk,
rendeződünk ide-oda,

rángat a kérlelhetetlen
mágnesesség.
Miért, hogy határon túl járva
ölelni jobban akarózik
az embernek, valahogy
a messzire esett tesókat
inkább lapogatja az ember?
Lapogatok persze idehaza is,
lapogatós vagyok,
persze válogatósan lapogatós,
nem lapogatózom fűvel-fával,
de akit szeretek,
azt szeretem karral körbemérni,
körbeérni, hogy lámsza,
mennyi az egy öl,
az egyölnyi,
ha már fát nem így latol
újabban az ember.
A fát újabban kalodában hozzák,
s kalodában él az ember is,
határok kalodája
szorítja, nyomja, összefogja,
egyik a másikat.
Itt fáj, ott fáj, eső előtt, eső után,
gránátszilánk, szurony nyoma,
bevágnak a határok,
fa húsába belenő a szögesdrót.
török gyerek megvágta,
magyar gyerek gyógyítja,
vágta aztán román gyerek,
szerb gyerek, szlovák gyerek,
ukrán gyerek,
körbenyírták kisollóval,
ami leesett, az is megmaradt,
ami megmaradt, az is leesett.
Van valami nagy rátalálás,
abban, mikor Felvidéken,
mikor Erdélyben,
mikor Vajdaságban
magyarul szövöm szavam,
s szívesen szövök tovább.
Afféle házi szöttek,
ami köztudomásúlag

pálinkát fed Erdélyben,
laska meg tésztát,
murok meg répát.
Babadarát kérj tejbegríz helyett,
szirupos vizet szörp gyanánt
Felvidéken.
Cajglizz Vajdaságban,
borovnicát szedj bokorról,
autóúton gyűjts hosszú fényt.
Ukrajnában
papkába tedd a dokumentet,
kvászhoz egyél zszámiskát.
És fáj, ha idegen packázást
mesélnek ottaniak,
s mesélsz nekik itthoni packázást,
és fájnak a tájak,
a házak, a mezők,
a millió, itthoninál is több
villanyvezeték,
fáj, ha rozogáságot láatsz,
tán még jobban fáj, mint itthon.
És jó látni, hogy megvannak
a cinkosságok, határon átkacsintás,
jó látni, hogy flottul boldogul
ottani magyar ottani nyelven,
hogy a vendéglőben ő is vendég,
utcán ő is járókelő,
munkahelyen ő is dolgozó.
És fájnak a félelmek,
a reflexek, a gyanakvás,
a kordonok, az elválasztók,
akkor is, ha tudod,
itthon is szoktunk félni,
dühöngni, egymásba gázolni,
a félelemindex alighanem
állandó.
Legyen minden
úgy mint régen?
Milyen régen?
Melyik régen?
Fogjunk plajbászt,
rajzoljuk újra?
És hova pakolásszuk,

melyik polcra,
milyen rekeszbe
a ki- és betelepítetteket?
Az elhurcoltakat,

kikészítetteket,
kiszikkasztottakat,
felőrölteket?

Hány kiló román bánatot
mérjünk cserébe egy kiló
magyarért?

Mennyi ukrán fájdalom tesz ki
egy mázsa magyart?
Szlovák örömmel foltozható-e
magyar ujjongásból szabott
ködmön?

Cipelem magammal azokat,
kiket levágtak rólam,
de cipelik ők is magukat,
cipelnek engem.

Anyaországi lettem,
édesanya, keserűanya,
sósanya pácolva könnyben.

Úgy add vissza őket,
hogymel se vedd,
úgy adj vissza egymásnak,

hogymel se vesszünk,
szél gyolcsába temessük
arcunkat,
hó tüzeiben sisteregjen
kezünk,

eső növecsze kedvünket
nagyra,
a szél, az eső, a hó
nem ismer határokat,
szél, eső, hó legyünk,
járjunk át egymásba,
járjunk át egymáson,
maradjunk egymásban,
sosem másban,
csak egymásban,
összetartozó testrészeid,
Uram!

2020 (?)

HÁZI PRAKTIKÁK

A mai alkalommal nem azért választottam ezt a sütit, mert a karantén alatt ellustultunk volna, sőt... Azt hiszem, ez alatt a három hónap alatt, még ha le is lassult az életünk, a feladataink – főleg a háziasszonyoké – megszorodtak. Ezért a sok teendő mellé most egy egyszerűen és gyorsan elkészíthető desszertet választottam.

LUSTA ASSZONY RÉTESE

Hozzávalók: 30 dkg liszt, 20 dkg porcukor, ½ csomag sütőpor.

A fentieket összekeverjük, majd a felét egy vastagon kizsírozott tepsibe szórjuk.

Továbbiak: ½ kg túró, 5 evőkanál cukor, 1 vaníliás cukor

Ezeket összedolgozva rátesszük a lisztes keverékre. 1 üvegni lecsöpögtetett meggybefőttel vagy friss meggyel megszórjuk. Erre jön a maradék lisztes keverék.

½ liter tejben 4 tojást, 2 csomag vaníliás cukrot eldolgozunk, majd ráöntjük az előzőekre. Villával alaposan, a tepsi aljáig megszurkáljuk, meg is nyomkodhatjuk kissé, hogy a liszt ne üljön ki a süti tetejére. 180 fokon megsütjük.

Abban reménykedve, hogy már bátran vendégeskedhetünk egymásnál, kívánok jó sütetést és étvágyat!

K. L. M.



HIRDETÉSEINK

LITURGIKUS ESEMÉNYEK

- **június 26. péntek:** Jézus Szentséges Szíve főünnep – 18:40 órakor énekeljük a Jézus szíve-litániát, majd 19 órától szentmise lesz;
- **június 28. vasárnap:** a 9:30 órai szentmisen e hónapban temetett halottainkért imádkozunk;
- **június 29. hétfő:** szentségimádási nap 7–21 óráig;
- **július 4. szombat:** elsősombat, 18:15 órától rózsafüzért imádkozunk, 19 órától szentmise lesz;
- **július 13. hétfő:** a fatimai vándorszobor a mi templomunkba érkezik; 18:15 órától rózsafüzér, majd 19 órakor szentmise lesz;
- **július 27. hétfő:** szentségimádási nap 7–21 óráig;
- **augusztus 1. szombat:** az egyházmegyei szentségimádási nap a mi templomunkban lesz 9–19 óráig;
- **augusztus 7. péntek:** elsőpéntek, 19 órától szentmisét tartunk Jézus szíve tiszteletére;
- **augusztus 8. szombat:** elsősombat, 18:15 órától rózsafüzért imádkozunk, 19 órától szentmise lesz;
- **augusztus 15. szombat:** Szűz Mária mennybe vétele, Nagyboldogasszony főünnep (parancsolt ünnep) – szentmise 19 órakor lesz.
- **augusztus 20. csütörtök:** Szent István király főünnep, templomunk szentelésének 82. évfordulója. Ünnepi szentmise 10 órakor lesz.

HIRDETÉSEK

- **A házas párok tízpróbája** megújult, járványhelyzethez igazított menetlevele megtalálható a Mustármag húsvéti számában – amely honlapunkról is letölthető. Van még bő két hét a **menetlevelek leadási határidejéig: június 30-áig** – biztatunk mindenkit a részvételre, a közös tevékenységekre: játsszatok, töltdjetekek velünk! Várjuk emailen a képeket, a sekrestyébe pedig a menetleveleket!
- Az idei évben a járvány miatt a plébániai táboraink elmaradnak.

ANYAKÖNYVI ADATOK

TEMETÉSEK

- † **Oláh Mihályné (Rodenbücher Mária)**
születési év: 1928
temetés ideje: 2020. április 21.
- † **Pituk István**
születési év: 1938
temetés ideje: 2020. május 22.
- † **Solymos Jánosné (Erb Margit)**
születési év: 1938
temetés ideje: 2020. május 27.
- † **Regnár Zoltán**
születési év: 1940
temetés ideje: 2020. május 29.
- † **Velez Lászlóné (Magyar Mária)**
születési év: 1927
temetés ideje: 2020. június 2.
- † **Orosz Jánosné (Véber Anna)**
születési év: 1927
temetés ideje: 2020. június 3.
- † **Béres Józsefné (Gomola Margit)**
születési év: 1946
temetés ideje: 2020. június 10.

MUSTÁRMAG

a Szent István Király Plébánia lapja,
alapítva 1992-ben, újraindítva 2007 decemberében

Jelen lapszámunk munkatársai:

Fr. Mahimai Raj Anthony,
Derzi-Pap Csilla (D-P. Cs.), Knábné Lakatos Marianna (K. L. M.),
Nemcsics Gyöngyi (N. Gy.); Némethné Kiss Erika (N. K. E.),
Tóthné Lakatos Csilla (T. L. Cs.)

Fotók:

Knábné Lakatos Marianna, Viola Zsolt

A plébánia, illetve a szerkesztőség elérhetőségei:

Cím: 1185 Budapest, Tátrafüred tér 15. • Telefon: 292-1407
e-mail: szemere.mustarmag@gmail.com
www.szemere-plebania.hu

A következő Mustármag augusztus 20-án jelenik meg.